

Sygn. akt IV CNP 90/07

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi strony powodowej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 listopada 2004 r., sygn. akt [...],
w sprawie z powództwa Samodzielnego Publicznego Zakładu
Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiego Szpitala [...]
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 sierpnia 2007 r.,

**odrzuca skargę i odstępuje od obciążenia powoda kosztami
postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2004 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiego Szpitala [...] od oddalającego powództwo wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 14 kwietnia 2004 r. o zapłatę od Narodowego Funduszu Zdrowia kwoty 3 223 477,25 zł.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego orzeczenia powód zarzucił naruszenie art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Jest więc co do zasady niedopuszczalna, jeżeli w sprawie strona miała możliwość zaskarżyć orzeczenie apelacją, kasacją, skargą o wznowienie postępowania lub mogła skorzystać z innego środka np. o uchylenie lub zmianę stwierdzenia nabycia spadku, czy z wniosku o przywrócenie terminu.

Od tego unormowania ustawodawca wprowadził wyjątek przewidziany w art. 424¹ § 2 k.p.c. Na podstawie tej regulacji, skarga przysługuje także od orzeczenia sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, naruszającego podstawowe zasady porządku prawnego, konstytucyjne wolności lub prawa człowieka, chociaż strony nie skorzystały z przysługujących im środków, pod warunkiem, że jego uchylenie lub zmiana w innym postępowaniu nie jest już dopuszczalna.

Niezgodność z prawem wynikająca z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności, albo praw człowieka to

przesłanka ogólna, a więc wymaga doprecyzowania w praktyce orzeczniczej i piśmiennictwie. Występuje wtedy, gdy został naruszony przepis mający podstawowe znaczenie dla funkcjonowania demokratycznego państwa, bądź normujący ujęte w rozdziale drugim Konstytucji wolności oraz prawa człowieka i obywatela. Ze względu jednak na wyjątkowość omawianego unormowania, wyartykułowanie tej przesłanki jest także elementem konstrukcyjnym skargi. Ustawodawca w przeciwieństwie do innych wymagań tego nadzwyczajnego i wysoce sformalizowanego środka zawartych w pozostałych punktach art. 424⁵ § 1 k.p.c., w przepisie art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in fine* k.p.c. nałożył na skarżącego obowiązek nie tylko przedstawienia ale i wykazania, że występuje ten wyjątkowy wypadek uzasadniający jego wniesienie.

Za wyjątkowy wypadek można uznać - przykładowo - nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej, lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu. Skarżący zarzucił, że dopiero w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2006 r. III CZP 130/05 (OSNC 2006, nr 11, poz. 177) przesądzone zostało, że samodzielnym publicznym zakładom opieki zdrowotnej przysługuje roszczenie w stosunku do kas chorych (Narodowego Funduszu Zdrowia) o zwrot kosztów zwiększonego wynagrodzenia pracowników, jeżeli pomimo prawidłowej gospodarki tymi środkami nie był on w stanie ich pokryć w całości lub części. W związku z tym należy przypomnieć, że nie można stwierdzić niezgodności z prawem orzeczenia opartego na przepisie prawa, którego treść dopuszcza możliwość różnych interpretacji i gdy za każdą z nich przemawiają różne argumenty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2006 r., III BU 2/05, OSNP 2007, nr 1-2, poz. 23). Nie stanowi wyjątkowego wypadku, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. zmiana kierunku orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 22 czerwca 2007 r., III CNP 37/07, dotychczas niepublikowane).

Spełnienie wymagania, określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in fine* k.p.c. polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej, poprawnej jurydycznej argumentacji przedstawiającej jakie podstawowe zasady porządku prawnego, lub konstytucyjne wolności, albo prawa człowieka zaskarżone prawomocne orzeczenie narusza

i wskazaniu na czym polegała obraza przepisów (przepisu) mających podstawowe znaczenie dla ich ochrony (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06 OSNC 2006, nr 6 poz. 112). Tego elementu konstrukcyjnego skarga nie zawiera. Wprawdzie skarżący wskazał na kolizję dwóch zasad konstytucyjnych, tj. zasady określoności i zasady ochrony zaufania do prawa stanowionego, ale zarzuty te dotyczyły wadliwości przedmiotowego unormowania, a nie orzeczenia Sądu Apelacyjnego.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c.).
O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.